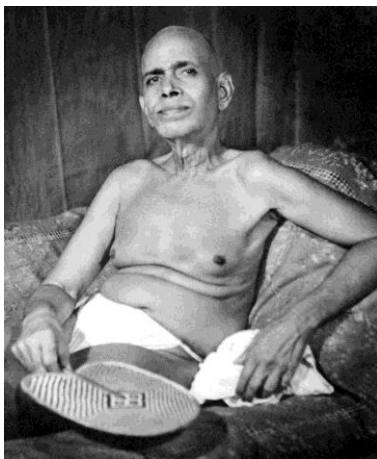


Útržky Bhagavánova učení

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz

překlad Rudolf Skarnitzl



Bhagaván Šrí Ramana Maháriši

Úspěch a neúspěch závisí na *prárabdha* (předurčeném) *karmanu* a nesouvisí se silou vůle či s jejím nedostatkem. Za všech okolností je třeba usilovat o vyrovnanou mysl. To je znakem silné vůle.

Touha je výtvořem *máji* (iluze světa). Bůh je bez tužeb. Nemít přání je nejvyšším blahem.

Návštěvník: Vibrující ticho v duchovním Srdci působí na celé

tělo ve formě stálého chvění. Je jedno, zda člověk spí, nebo je činný, či tichý. Člověk si toho ani nevšimne, když pracuje, či spí, ale ve stavu ticha je to pociťovatelné. Bude to stálé, nebo nastane stav, kdy chvění úplně přestane?

Bhagavána: Je to tak. Vibrující ticho, vrcholící v tichosti, je možné přirovnat ke kapkám deště, které na začátku (*duchovní cesty – pozn. překl.*) vrcholí v jedinou souvislou šňůru deště, který spojuje nebe a zemi. Jednoho dne chvění přestane.

Lidé neobracejí svoji pozornost, aby našli toho, kdo vidí, ale běhají sem a tam, aby analyzovali spatřené. Domnívají se, že něco zakrývá Skutečnost a že se to musí zničit, odstranit, aby se mohlo Skutečnosti dosáhnout. Je to směšné a je to hra velkého předstírání.

Jedině pravé Já (Self) je věčné Jsem. Nazývá se *brahman*, jediná bytost a je si vědomo pouze sebe sama.

Z pravého Já pochází ego, klamná směsice uvědomování a nevědomosti, která je nositelem myšlenky „já jsem toto tělo“. Ego známe též pod jménem *džíva* (individualita, osobnost) nebo pseudo-já. Svou silou, kterou má vypůjčenou od pravého Já a kterou známe jako mysl, stvořuje fantastický svět jmen a tvarů. Podobá se to snícímu, který si vysnívá snový svět, který však není nijak odlišný od snícího.

Obecně se má za to, že v absolutnu nemůže být ego. Přejít od ega ve stav bez ega, je-li to možné nazvat přechodem, se neděje změnou či evolucí od nižší povahy k vyšší povaze v člověku, ale jedině naprostým popřením nebo zničením ega. Je to podobné, jako když se člověk probudí ze snu. Přejít ze stavu snění do stavu bdění není možné nazvat evolucí od nižšího k vyššímu stavu, ale je to úplná negace jednoho stavu v druhý.

Návštěvník (cituje z Išavásjopanišad): „Všechno měnlivé na tomto světě je prostoupeno Svrchovanou Bytostí. Pouze popřením tohoto světa podpoříš tvé vnitřní, pravé Já. Nebaž po bohatství, které náleží jiným.“

Protiklad obou těchto vět je zřejmý. Je-li svět jen božstvím, proč se na aspirantovi chce, aby jej zapřel? S touto myšlenkou přicházím ke Šrí Mahárišimu a ptám se, jak je popření možné, když celý projevený vesmír není

ničím jiným, než jedinou božskou substancí? Co se má zapřít? Co se má odmítnout?

Šrí Maháriši: Je nutno odmítnout klam, že existuje něco jiného než božství. To znamená, že je třeba vzdát se myšlenky, že je nějaká dualita či mnohost, ať se tak zdá jevit jakákoli projevující se existence.

Svrchované Bytí je jedinou Skutečností. Jedinou a neměnnou. Ono jediné je a udržuje zdánlivou mnohost. Proto zamítněte

poznávání, že existuje něco jiného než božství. Jinými slovy – zamítněte pocit dvojnosti či mnohosti. Pak bude samozřejmé, že nebudete toužit po ničem, protože člověk touží po věci jedině tehdy, když věří, že to je něco jiného a že je možné po tom toužit. Počáteční omyl spočívá v pocitu dvojnosti, čímž se člověk odděluje od věci, po které pak touží. Nevědomec věří, že touží-li po něčem a onu věc dostane, pak to bude zdrojem radosti. Nikoli. Jen ten se raduje, kdo zamítá

představu oddělenosti. Právě blaho je jeho, když ví, že Jediné, Neměnné, Svrchovanné Bytí je totožné s ním samým a se vším, co existuje. Že je to Jedinou Skutečností.

Ethel Merston vzpomíná:
Jednou jsme všichni seděli tiše v hale a Bhagaván také mlčel, když tu náhle jakýsi starý, hubený muž, sedící vzadu v hale, zpoła ochrnutý, slepý a zdánlivě ne zcela normální, najednou vyskočil se

zářícím obličejem a hlasitě se smál. Napřed se uklonil Bhagavánovi a pak opakovaně nám všem. Vypadal tak šťastně a Bhagaván se na něho tak zářivě usmíval s nesmírnou láskou v očích, že jsme pohnutím plakala. Později nám starý pán řekl, že v ten okamžik dosáhl uvědomění pravého Já (Self), což hledal celých padesát let. Jeho obličej byl nesmírně upřímný a vypadal jako dítě.

Šrí Kundžu Svámí vzpomíná:

Jeden stoupenec, když meditoval, byl ospalý a cítil se provinile při zjištění, že spánek je nepřekonatelný. Když se o tom dozvěděl Bhagaván, usmál se a pln soucitu řekl: „Cítíte-li ospalost, běžte spát. Nebojujte se spánkem. Až se probudíte a budete znovu pociťovat ospalost, běžte zase spát. Nemůžete věčně spát. Pociťíte-li bdělost, zachyťte ten stav a meditujte. Buďte přirození. Myšlenka, že jste ospalí, že je to

hřích, je překážkou. Překonejte ji tím, že půjdete normálně spát. Ale držte se meditace, až budete plně probuzený.“